

שפת אמת

בהעלותך - להגיד שבחו - שלא שינה ולא השתנה

הרב אפי ולץ

שפת אמת במדבר פרשת בהעלותך תרל"ו

במשנה עשה רצונו כרצונך שיעשה רצונך כרצונו. יש לפרש כרצונך כפשוטו שיהי' המעשה כפי הרצון לא בשקר. כי באמת נמצא רצון טוב בלב כל איש ישראל. ומה שעושין יותר מהרצון אינו דבר של קיימא דכתיב דובר שקרים לא יכון כו'. אך אם באמת עושה ככל רצונו אף אם הוא מעט יש בו ברכה. וע"ז נאמר טוב מעט בכוונה. והשכר ע"ז שיעשה רצונך כרצונו. כלומר כמו שקשה להיות הרצון באדם בשלימות כמו המעשה. כמו כן קשה לתחתונים לקבל השפעת השי"ת כפי רצונו ב"ה. ולכן צריך ההשפעה להשתנות. אך הבר לבב שעושה כל מעשיו כפי רצונו ממש משלם לו הקדוש ברוך הוא שעושה לו כל צרכו כרצונו ית' פי' בלי השתנות כנ"ל. וזה י"ל ג"כ ויעש כן אהרן שלא שינה פי' שלא נמצא במעשה אהרן שינוי והי' המעשה ממש כמו הרצון כנ"ל.

שפת אמת במדבר פרשת בהעלותך תרל"ד

ונראה הפי' שלא נשתנה אהרן ע"י המצוה הדלקת נרות. שהובחר אהרן להיות מאיר לכל בני"ו ולכל העולם ע"י הדלקת הנרות. ועכ"ז לא הי' נשתנה כי אם הי' בו שינוי הי' שינוי גם בהמצוה. כי השי"ת צוהו כמו שהי' אז. לכן צריך האדם להיות בו בחי' ההשתנות. ובספרים הקדושים משבחין מאוד לבחי' זו של ההשתנות.

שפת אמת במדבר פרשת בהעלותך תרנ"ו

בפסוק לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן. וקשה לאו רישא סיפא דהיכן נזכר חסרון אמונה בשאר נביאים ברישא. אכן הענין הוא דכל הנביאים היו צריכין להשתנות בעת הנבואה ע"י התפשטות הגשמיות ונעשין כברי' חדשה כדאיתא כשהי' הנבואה שורה עליהם פניהם מאירים כלפידים כו'. א"כ אין הנבואה דבוקה בעצם בהם. אבל במשה רבינו ע"ה אדרבא כשהוצרך לדבר עמהם הושם לפניו מסוה והוצרך להשתנות בהתלבשות. וכשהנבואה דיברה בו הי' בעצם תבניתו כמ"ש פה אל פה אדבר. וזה נקרא נאמן. ולכן הם לא הוצרכו לפרוש מנשותיהם כמו מרע"ה כדאיתא משה משה אין בו פסוק שמשה שלמטה הוא משה שלמעלה איש אלקים. אבל שאר נביאים רק בשעת הנבואה הי' להם דביקות בשורשם שלמעלה.

שפת אמת במדבר פרשת בהעלותך תרל"א

עשה רצונו כרצונך כו'. ודאי יש לאדם לעשות רצון הבורא ב"ה ביותר רצון וחשק ותשוקה מרצון עצמו. אבל יש לפרש בעשיות רצונך תעשה רצונו כ"כ כמו רצונך שישתתף רצון המקום בכל דרכיו להיות לשם שמים. ולא יהי' בהמעשה עבור

דף מקורות

רצונו יותר מעבור רצון המקום שבזה המעשה עצמו. ועי"ז לא יהי' לו רצון אחר כלל. וז"ש שיעשה רצונך כרצונו כלומר שלא יהי' לך רצון רק לעשות רצונו ית'. וסיפא בטל רצונך מפני רצונו יש לפרש ג"כ להיפוך מפשוטו. כשעושה רצון המקום ב"ה לא יהי' מעורב רצון עצמו כלל אף לקבל פרס וכדומה. הגם שצריך להיות שמח בעשיות המצוה שזוכה לעשות רצון הקדוש ברוך הוא. מ"מ יהי' עיקר העשי' כדי לעשות רצונו ב"ה בלבד. ורצון עצמותו יתבטל לעיקר המכוון לעשות רצון המקום ב"ה כנ"ל. וז"ש באהרן ויעש כן פרש"י שלא שינה ואיך בכח אנושי לעשות כל המצוה ממש כאשר צוה השי"ת. והלא גבהו דרכיו כו'. אך ע"י שמבטל באמת כל רצון עצמו ועושה רק כדי לעשות רצונו ית' בלבד כאשר צוה. נקרא כן שעשה. כי ע"ז אמרו ז"ל מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה. רק שצריך להיות מוכן בכל רצונו לעשות רק רצון המקום ב"ה כנ"ל: